30/03/2022

Π. Παυλόπουλος: Η ρωσική εισβολή στην Ουκρανία συνέχεια της τουρκικής εισβολής και κατοχής στην Κύπρο

/ Επικαιρότητα

Προκόπης Παυλόπουλος: Γιαννάκης Ομήρου, ο Ευπατρίδης, αυθεντικός εκφραστής των αρχών και αξιών του Ελληνισμού, στην υπηρεσία υπεράσπισης της Κυπριακής Δημοκρατίας απέναντι στην προκλητικώς συνεχιζόμενη βάρβαρη τουρκική κατοχή

Λευκωσία, 30.3.2022

Στην ομιλία του, κατά την παρουσίαση του βιβλίου του πρώην Προέδρου της Βουλής των Αντιπροσώπων της Κυπριακής Δημοκρατίας κ. Γιαννάκη Ομήρου με τίτλο «Καταγραφή» (εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα, 2021), ο τέως Πρόεδρος της

Δημοκρατίας και Επίτιμος Καθηγητής της Νομικής Σχολής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών κ. Προκόπιος Παυλόπουλος επισήμανε, μεταξύ άλλων, και τα εξής:

«Εκπληρώνω αυτονόητο, στοιχειώδες, χρέος απόδοσης της οφειλόμενης τιμής στον πρώην Πρόεδρο της Βουλής των Αντιπροσώπων της Κυπριακής Δημοκρατίας Φίλο κ. Γιαννάκη Ομήρου, συμμετέχοντας στην παρουσίαση του βιβλίου του με τον τίτλο «Καταγραφή».

Πρόκειται για ένα λιτό, εν πολλοίς «λακωνικό» ως προς τον τρόπο γραφής του, «οδοιπορικό» της πολυκύμαντης ζωής του, οι σελίδες του οποίου αναδεικνύουν, μεταξύ άλλων, πώς και γιατί το κοινώς γνωστό και ομολογημένο ήθος του και η οιονεί φυσική του σεμνότητα επέβαλαν στον συγγραφέα να μείνει στα εντελώς ουσιώδη, παραλείποντας πολλά από τα όσα έχει πραγματικά προσφέρει στην Κυπριακή Δημοκρατία αλλά και στον Ελληνισμό εν γένει. Το ηθελημένο αυτό κενό θα το συμπληρώσουν -είμαι βέβαιος- άλλοι, αρμοδιότεροι εμού. Επιλέγω λοιπόν να «καταθέσω», με αισθήματα σεβασμού αλλά και αγάπης, τ’ ακόλουθα:

Α. Στηριζόμενος στην προσωπική μου εμπειρία μπορώ -ορθότερα δε πρέπει, για λόγους ιστορικής δικαιοσύνης- να συνοψίσω την προσωπικότητά του μέσα στην φράση: Ο Γιαννάκης Ομήρου, κατά την διαδρομή του υπό την ευρεία του όρου έννοια Δημόσιου Βίου του, έχει πλέον αναδειχθεί σ’ έναν πραγματικό Ευπατρίδη, αυθεντικό εκφραστή των αρχών και αξιών του Ελληνισμού κατ’ εξοχήν ως προς την υπεράσπιση της Κυπριακής Δημοκρατίας -κατά κυριολεξία δε της Μαρτυρικής Κύπρου- απέναντι στην προκλητικώς συνεχιζόμενη βάρβαρη τουρκική κατοχή, μελανό απομεινάρι, για την Διεθνή και την Ευρωπαϊκή Νομιμότητα, της εξίσου βάρβαρης τουρκικής εισβολής το 1974.

Βίωσε, ως τα βάθη της ψυχής του, την τουρκική βαρβαρότητα από τα εφηβικά του χρόνια, και έκτοτε παραμένει «στις επάλξεις», επιλέγοντας ν’ ανήκει στους «ποτέ από το χρέος μη κινούντες», για ν’ αναχθώ στις «Θερμοπύλες» του Καβάφη.

Το χρέος ν’ αγωνίζεται, απ’ όπου κι αν βρίσκεται, για να ξανάρθει η Ελευθερία και η Δημοκρατία στην Κύπρο, την «γη της πικραμένης Παναγιάς», κατά τον στίχο του Λεωνίδα Μαλένη, και για ν’ ακουσθεί απ’ άκρη σε άκρη της «το φοβερό μήνυμα της Σαλαμίνας», κατά τον στίχο του Γιώργου Σεφέρη, στην «Σαλαμίνα της Κύπρος».

Και εδώ θέλω να διαβεβαιώσω τον Γιαννάκη Ομήρου ότι, στο ίδιο μήκος κύματος, για κάθε μέλος του Ελληνισμού η Εθνεγερσία του 1821 συνεχίζεται, 201 χρόνια μετά, έως ότου απελευθερωθεί, υφ' όλες τις επόψεις, και το τελευταίο μέτρο γης της Κύπρου από την τουρκική κατοχή.

Β. Σχεδόν συνομήλικός του, είχα ακούσει από τα φοιτητικά μου χρόνια να μιλούν για τον νεαρό τότε Γιαννάκη Ομήρου, ο οποίος μετείχε ενεργώς στους αγώνες υπεράσπισης της Δημοκρατίας, στην Ελλάδα και στην Κύπρο. Φοιτητής στην Αθήνα ο Γιαννάκης Ομήρου, ενεργό μέλος της στενώς συνδεδεμένης με τον Αρχιεπίσκοπο Μακάριο φοιτητικής παράταξης «Παλμός», μετείχε με πάθος σε κάθε εκδήλωση κατά της εγκληματικής δικτατορίας των συνταγματαρχών μεταξύ 1967-1974 -κυρίως δε το 1973, στην κατάληψη της Νομικής Σχολής και στην Εξέγερση του Πολυτεχνείου- για ν' απαλλαγούμε το συντομότερο δυνατό απ' αυτή λες και διαισθανόταν την εθνοκτόνο κατάληξή της.

Κατάληξη που είχε προβλέψει, με την μοναδική του διορατικότητα, ο Γιώργος Σεφέρης στην δήλωσή του της 28ης Μαρτίου 1969, στο BBC: «Όλοι πια το διδάχτηκαν και το ξέρουν πώς στις δικτατορικές καταστάσεις η αρχή μπορεί να μοιάζει εύκολη, όμως η τραγωδία περιμένει αναπότρεπτη στο τέλος. Το δράμα αυτού του τέλους μας βασανίζει, συνειδητά ή ασυνείδητα, όπως στους παμπάλαιους χορούς του Αισχύλου. Όσο μένει η ανωμαλία, τόσο προχωρεί το κακό.».

Την αντιστασιακή δράση του Γιαννάκη Ομήρου κορύφωσε η γενναία στάση του κατά του προδοτικού πραξικοπήματος της 15ης Ιουλίου 1974 εναντίον του Αρχιεπισκόπου Μακαρίου που, δυστυχώς με την ανοχή του ΝΑΤΟ και όχι μόνο, «άνοιξε το δρόμο» στον Αττίλα και επέτρεψε στην Τουρκία να γυρίσει πίσω στο μαύρο παρελθόν της των Γενοκτονιών των Ελλήνων του Πόντου και των Ελλήνων της Μικράς Ασίας.

Από τον «Ελεύθερο Ραδιοσταθμό της Πάφου», ως εκφωνητής αυτού του «οχυρού της Ελευθερίας» και την ενεργό συμμετοχή του στην αντίσταση του Λαού της Πάφου ως τον αγώνα του, ως έφεδρος στρατιώτης, εναντίον των τούρκων εισβολέων, ο Γιαννάκης Ομήρου επέδειξε όλο το μεγαλείο της αδάμαστης Ελληνικής Ψυχής του.

Γ. Γνώρισα πια τον Γιαννάκη Ομήρου από κοντά, ως Πρόεδρος της Δημοκρατίας, όταν συναντηθήκαμε επανειλημμένως υπό την τότε ιδιότητά του ως Προέδρου της Βουλής των Αντιπροσώπων της Κυπριακής Δημοκρατίας. Υπήρξε μεταξύ μας απόλυτη συναντίληψη -και αντίστοιχη συναντίληψη με τον Πρόεδρο κ. Νίκο

Αναστασιάδη- τόσο ως προς το ότι ήταν πραγματικό όνειδος για την Διεθνή Κοινότητα και την Ευρωπαϊκή Ένωση η ανοχή, επί τόσες δεκαετίες, της τουρκικής κατοχής στην Κύπρο και του ανίερου εποικισμού του κατεχόμενου τμήματός της.

Όσο και ως προς το ότι Ελλάδα και Κύπρος έπρεπε να επιδιώξουν, το ταχύτερο δυνατό, λύση του Κυπριακού Ζητήματος. Όχι όμως οποιαδήποτε λύση. Με δεδομένο το ότι αφενός η Κυπριακή Δημοκρατία είναι πλήρες μέλος της Διεθνούς Κοινότητας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης καθώς και του «σκληρού πυρήνα» της, της Ευρωζώνης και, αφετέρου και συνακόλουθα, το Κυπριακό είναι Διεθνές και Ευρωπαϊκό Ζήτημα, μόνη αποδεκτή ως δίκαιη και βιώσιμη λύση του είναι εκείνη, η οποία σέβεται, στο ακέραιο, το σύνολο του Διεθνούς και του Ευρωπαϊκού Δικαίου. Και επ' αυτού δεν νοείται οιαδήποτε υποχώρηση η υπαναχώρηση του Ελληνισμού, στο σύνολό του.

Πολλώ μάλλον όταν μια τέτοια υποχώρηση ή υπαναχώρηση θ' αποτελούσε, επιπλέον, βαρύ πλήγμα και για την Διεθνή Κοινότητα και για την ίδια την Ευρωπαϊκή Ένωση, δημιουργώντας επικίνδυνα προηγούμενα σε παγκόσμια κλίμακα. Ακριβώς δε μια τέτοια συνέπεια του ως άνω τουρκικού προηγουμένου βιώνουμε σήμερα -και θα επανέλθω επ' αυτού- με την απαράδεκτη και εγκληματική εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία, κατά παράβαση κάθε έννοιας του Διεθνούς Δικαίου αλλά και κατά παράβαση των θεμελιωδών αρχών και αξιών του Ανθρωπισμού, της Δημοκρατίας και αυτού τούτου του Πολιτισμού μας.

Δ. Κατά συνέπεια, λύση του Κυπριακού Ζητήματος νοείται μόνον υπό τις ακόλουθες επτά, κατ' ελάχιστο, προϋποθέσεις:

1. Πρώτον, η Κυπριακή Δημοκρατία πρέπει να έχει την πολιτειακή μορφή Ομοσπονδιακού Κράτους, κατά τα Διεθνή και κυρίως κατά τα Ευρωπαϊκά αντίστοιχα πρότυπα. Ουδεμία μορφή συνομοσπονδίας, ευθεία ή συγκεκαλυμμένη, είναι ανεκτή. Και τούτο πρωτίστως διότι πέραν του ότι μια τέτοια «λύση» είναι, εξ ορισμού, «θνησιγενής» και εξυπηρετεί μόνο τις βλέψεις και τα συμφέροντα της Τουρκίας με το να οδηγεί σε αποσύνθεση την Κυπριακή Δημοκρατία, έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τον «πυρήνα» του Πρωτογενούς Ευρωπαϊκού Δικαίου, κυρίως δε με τις διατάξεις της Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Ένωσης ως προς την πολιτειακή μορφή και την κυριαρχία των Κρατών-Μελών της. Πραγματικά, αποτελεί κοινό νομικό και πολιτικό «τόπο» ότι συνομοσπονδιακό κράτος δεν μπορεί να είναι Κράτος-Μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δοθέντος ότι δεν δύναται, εκ φύσεως, ν' ανταποκριθεί, μεταξύ άλλων και στις απαιτήσεις ουσιαστικής και αποτελεσματικής τήρησης του Ευρωπαϊκού Κεκτημένου.

2. Δεύτερον, η Κυπριακή Δημοκρατία πρέπει να στηρίζεται, καθ' ολοκληρία, στις

θεμελιώδεις αρχές της Αντιπροσωπευτικής Δημοκρατίας, ως θεσμικής εγγύησης της Ελευθερίας in globo, άρα ως θεσμικής εγγύησης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, όχι μόνο κατά το Εθνικό αλλά και κατά το Διεθνές και το Ευρωπαϊκό Δίκαιο.

3. Τρίτον, η Κυπριακή Δημοκρατία πρέπει να έχει, ως μέλος της Διεθνούς Κοινότητας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μια Νομική Προσωπικότητα.

4. Τέταρτον, στην Κυπριακή Δημοκρατία νοείται μία και, μόνον, Ιθαγένεια.

5. Πέμπτον, η Κυριαρχία της Κυπριακής Δημοκρατίας πρέπει να είναι πλήρης, με εξίσου πλήρη σεβασμό όλων, ανεξαιρέτως, των διατάξεων του Διεθνούς και του Ευρωπαϊκού Δικαίου. Τούτο σημαίνει πληρότητα και της stricto sensu Κυριαρχίας της -π.χ. σε ό,τι αφορά την εδαφική της ακεραιότητα, τα σύνορά της, την αιγιαλίτιδα ζώνη της κ.λπ.- και της lato sensu Κυριαρχίας της, άρα την πλήρη άσκηση όλων, δίχως οιαδήποτε διάκριση, των Κυριαρχικών της Δικαιωμάτων, μ’ επίκεντρο τα Δικαιώματά της επί του συνόλου των Θαλάσσιων Ζωνών της κατά το Διεθνές Δίκαιο της Θάλασσας (Σύμβαση του Montego Bay του 1982), π.χ. επί της Υφαλοκρηπίδας της και της Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης της. Ουδεμία δε επιρροή ασκεί επ’ αυτού το ότι η Τουρκία δεν έχει προσχωρήσει στην ως άνω Διεθνή Σύμβαση, αφού αυτή, κατά την νομολογία του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης, παράγει εθιμικούς, ορθότερα δε διεθνώς παραδεδεγμένους κανόνες του Διεθνούς Δικαίου, οι οποίοι ισχύουν erga omnes.

6. Έκτον -και κατά συνέπεια- επί της Κυπριακής Δημοκρατίας δεν είναι επιτρεπτό να παραμένουν, κατ’ ουδένα τρόπο, στρατεύματα κατοχής ούτε να ισχύουν, επίσης κατ’ ουδένα τρόπο, εγγυήσεις τρίτων. Και στις «εγγυήσεις» αυτές περιλαμβάνονται ενδεχόμενες «εγγυήσεις» και της Μεγάλης Βρετανίας, ιδίως αφότου συντελέσθηκε το Brexit.

7. Και, έβδομον, τα προαναφερόμενα συνεπάγονται ότι από την Κυπριακή Δημοκρατία πρέπει ν’ αποχωρήσουν, χωρίς προϋποθέσεις, οι «έποικοι», τους οποίους εγκατέστησε παρανόμως, σύμφωνα μάλιστα και με την νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, η Τουρκία και να επανέλθουν οι εκδιωχθέντες από τις εστίες τους, λόγω της τουρκικής εισβολής, πρόσφυγες, ανακτώντας και ασκώντας πλήρως όλα τα κατά την Ευρωπαϊκή Σύμβαση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου Δικαιώματά τους.

Ε. Ολοκληρώνοντας την εκ μέρους μου παρουσίαση της «Καταγραφής» του Γιαννάκη Ομήρου οφείλω να επαναλάβω ορισμένες σκέψεις, που διατύπωσα πριν λίγες μέρες στην Αθήνα: Τα όσα εκτέθηκαν προηγουμένως καθίστανται εξαιρετικά

επίκαιρα και κρίσιμα μέσα στην τρέχουσα δεινή διεθνή συγκυρία, όταν η Διεθνής Κοινότητα – στην ουσία η Ανθρωπότητα – βιώνει την φρίκη της εγκληματικής πολεμικής εισβολής της Ρωσίας εις βάρος της Ουκρανίας, κατά παράβαση κάθε έννοιας της Διεθνούς Νομιμότητας.

Η εισβολή αυτή προσβάλλει, ευθέως και προκλητικώς, όχι μόνο τους θεμελιώδεις κανόνες του Διεθνούς Δικαίου αλλά και τις θεμελιώδεις αρχές του Ανθρωπισμού, της Δημοκρατίας και, εν τέλει, αυτού τούτου του Πολιτισμού μας.

Ο πόλεμος αυτός πρέπει να τελειώσει εδώ και τώρα. Ελλάδα και Κύπρος – αντίθετα από την Τουρκία – συμπαραστάθηκαν, συμπαρίστανται και θα συνεχίσουν να συμπαρίστανται, ειλικρινώς και ποικιλοτρόπως ιδίως στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στον δοκιμαζόμενο Λαό της Ουκρανίας. Αμέσως όμως μόλις τελειώσει ο αδιανόητος αυτός πόλεμος και ο υπαίτιος εισβολέας πληρώσει το βαρύ τίμημα του εγκλήματός του, πρέπει να συναγάγουμε, τόσο σ’ επίπεδο Διεθνούς Κοινότητας όσο και σ’ επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης, τ’ αναγκαία διδακτικά συμπεράσματα και για τα αίτιά του και για τις επιπτώσεις του.

Υπ’ αυτό το πνεύμα και ως συνεπείς υπέρμαχοι της Διεθνούς και της Ευρωπαϊκής Νομιμότητας, Ελλάδα και Κύπρος –κατ’ ουσία δε ο Ελληνισμός, στο σύνολό του– πρέπει να καταδείξουν στην Διεθνή Κοινότητα, και πρωτίστως στο ΝΑΤΟ και στην Ευρωπαϊκή Ένωση, πόσο μεγάλες είναι οι ευθύνες τους διότι ανέχθηκαν και ανέχονται, για τόσες δεκαετίες, τις επιπτώσεις και τα τετελεσμένα της βάρβαρης τουρκικής εισβολής και κατοχής στην Μαρτυρική Κύπρο.

Της πρώτης τέτοιας ωμής καταπάτησης της Εδαφικής Ακεραιότητας και της Κυριαρχίας Κράτους-Μέλους της Διεθνούς Κοινότητας μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Μιας εισβολής που στοίχισε την ζωή δεκάδων χιλιάδων αθώων θυμάτων, πολλών από τα οποία η τύχη αγνοείται ακόμη και σήμερα.

Ελλάδα και Κύπρος, λοιπόν, πρέπει να θέσουν την Διεθνή Κοινότητα, το ΝΑΤΟ και την Ευρωπαϊκή Ένωση προ των ευθυνών τους, επισημαίνοντας χωρίς περιστροφές, υποχωρήσεις και υπαναχωρήσεις πως όπως όλοι στεκόμαστε σήμερα στο πλευρό της Ουκρανίας, καταδικάζοντας απερίφραστα το πολεμικό έγκλημα της Ρωσίας, στην ίδια γραμμή υπεράσπισης της Διεθνούς και της Ευρωπαϊκής Νομιμότητας πρέπει να καταδικασθεί, απεριφράστως και εμπράκτως, και η συνεχιζόμενη εγκληματική τακτική της Τουρκίας εις βάρος της Μαρτυρικής Κύπρου.

Διότι η επιλεκτική εφαρμογή της Διεθνούς και της Ευρωπαϊκής Νομιμότητας οδηγεί, μοιραίως, στην ουσιαστική αναίρεσή τους. Επιπροσθέτως, είναι αδιανόητο η Διεθνής Κοινότητα, το ΝΑΤΟ και η Ευρωπαϊκή Ένωση ν’ ανέχονται σήμερα την

Τουρκία, που εγκληματεί κατ’ εξακολούθηση εις βάρος της Κύπρου, και να τηρεί στάση «επιτήδειου ουδέτερου» μεταξύ Ρωσίας και Ουκρανίας και να διεκδικεί δήθεν «μεσολαβητικό ρόλο» «ειρηνοποιού»!

Στην περίπτωση της πολεμικής εισβολής της Ρωσίας στην Ουκρανία η στάση της Τουρκίας πρέπει ν’ αντιμετωπισθεί από την Διεθνή Κοινότητα, το ΝΑΤΟ και την Ευρωπαϊκή Ένωση όπως της αρμόζει: Ο εγκληματίας γυρίζει πίσω, υποκριτής και αμετανόητος, στον τόπο του εγκλήματος. Ελλάδα και Κύπρος, υπό όρους αρραγούς ενότητας και ασυμβίβαστης αποφασιστικότητας, πρέπει να πορευθούν αυτό τον δρόμο υπεράσπισης της Μαρτυρικής Κύπρου, που είναι και δρόμος υπεράσπισης της Διεθνούς και της Ευρωπαϊκής Νομιμότητας.»